

Saulėtekis

**Šalčininkų r. Dieveniškų „Ryto“ vidurinės mokyklos jubiliejinis
laikraštis Nr. 4**

Šiame numeryje:

- Trumpai apie viską – 2 psl.
- Dvyliktokai apie mokyklą – 2 psl.
- „Apie tikrąją pagarbą“ - 3 psl.
- „Mokykloje gyvenimas verda“ – 3 psl.
- Kalbamės su mokyklos senbuviais – 4 – 6 psl.
- Socialinė pedagogė konsultuoja – 6 psl.

Visus buvusius ir esančius mūsų Dieveniškų „Ryto“ vidurinės mokyklos bendruomenės narius sveikinu su mokyklos švente – 20-uoju mokyklos įkūrimo jubiliejumi!

Džiaugiamės savo moksleivių išradingumu, akademiniiais, meniniais bei sportiniais jų laimėjimais. Mokykla didžiuojasi savo darbščiu, talentingu ir ambicingu kolektyvu, susitelkusi pagrindiniam tikslui: kad mokykloje besimokantys moksleiviai būtų kuo geriau paruošiami gyvenimui, kad jiems čia būtų gera, kad jie jaustųsi savo mokyklos šeimininkais. Tikiu, kad kiekvienas jaunas žmogus iš šios mokyklos išsineš gražesnę, šiltesnę ir viltingesnę požiūrį į pasaulį. Nuoširdžiai dėkoju visiems, kuriantiems Dieveniškų „Ryto“ vidurinės mokyklos istoriją.

Šios gražios šventės proga linkiu mums visiems, kad visada būtume kelyje, vedančiame į didžiausią sėkmę. Visada būkime smalsūs, spinduliuojantys palaimą ir kupini troškimų.

Lolita MIKALAUSKIENĖ, mokyklos direktorė

Trumpai apie viską...

MAMOS DIENA. Gegužės 4 – tąją minėjome Motinos dieną. Susirinko salėje daug mamų. Atėjo mamos ir mažiausiais vaikeliais vedinos. Mokiniai su mokytojais paruošė labai turiningą programą. „Dainų mamytėi“ atliko priešmokyklinukai ir pirmokėliai. Šeštokė Margarita Juruš paskambino pianinu „Meilės melodiją“. Artūras Kartanovič (11 kl.), Karolina Verbickaitė (6 kl.) ir antros klasės mokiniai atliko nuotaikingą dainą. Vyresniųjų klasių moksleivės pašoko puikų šokį „Ispanės“. Ketvirtokai pristatė muzikinį spektaklį „Trys ožkytės“, o Rafalas Paplavski atliko gražų senovinį kūrinių pianinu „Gavotas“. Mažieji šokėjai pašoko „Burbulų“ šokį. Dainas mamytėms dovanojo Dominyka Lukaševič ir Artūras Kartanovič. Programos pabaigoje dramos studijos „Arlekinas“ aktoriai suvaidino nedidelį spektaklį „Ach, tos mamos“ pagal mokytojos Vilmos Kisielytės – Hancharyk sukurta scenarijų. Šventės pabaigoje visi programos dalyviai susirinko scenoje ir sušuko: „Mamytė, mes Tave mylim“. Moksleiviai mamoms dovanojo gėles ir savo mažus rankdarbėlius.

Šokis mamytėms...

SKAITOVŲ KONKURSAS. Gegužės 3 d. Dieveniškų bažnyčios šventoriuje, prie vyskupo M. Valančiaus paminklo, vyko vyskupo Motiejaus Valančiaus kūrinių skaitymo skaitovų konkursas. Jo tikslas – populiarinti rašytojo kūrybinį palikimą, brandinti jaunimo dvasines vertybes. Konkurse dalyvavo Dieveniškų technologijos ir verslo mokyklos moksleiviai, Turgelių, Jašiūnų Aušros vidurinių, Poškonų ir Čiužakampio pagrindinių mokyklų, Šalčininkų Lietuvos tūkstantmečio ir Eišiškių Stanislovo Rapolionio gimnazijų mokiniai bei Poškonų vaikų darželio auklėtiniai. Mūsų mokyklai atstovavo: aštuntokai Evelina Staniulytė ir Ervinas Michalkevičius, vienuoliktokai Angelina Cvilik ir Artūras Kartanovič. Mokiniai ir jų lietuvių kalbos mokytoja Vilma Kisielytė- Hancharyk pelnė padėkas.

Skaitome Valančių...

DEŠIMTOKŲ SUSITIKIMAS. Gegužės 9 d. įvyko mūsų mokyklos dešimtokų ir Poškonų pagrindinės mokyklos dešimtos klasės mokinių susitikimas. Atvyko ir moksleivių auklėtoja Marija Byčina. Pavaduotoja Regina Barsulienė supažindino su reikalavimais būsimiems vienuoliktokams, pakvietė poškoniečius dalyvauti kalbų lygių nustatymo įskaitose ir rudenį atvykti pas mus mokytis. Moksleiviai žaidė susipažinimo žaidimą, kuris labai suartino mokinius. Vėliau mūsų dešimtokai pristatė svečiams savo gyvenimo mokykloje akimirkas.

Susipažinimo žaidimas

MES – TAU, TĖVYNE. Gegužės 11-13 d. Dieveniškų technologijų ir verslo mokyklos bazėje vyko sporto ir kovinio pasirėngimo sąskrydis „Mes – Tau, Tėvyne“, kuris buvo skirtas pirmojo po Nepriklausomybės atkūrimo žuvusio pasieniečio Gintaro Žagunio atminimui. Renginyje dalyvavo mokyklos šaulių kuopa su vadove Justina Zibolyte.

PAVASARIO BALSAI. Gegužės 14 d. mūsų mokyklos atstovas, 11 kl. mokinsys Artūras Kartanovič, dalyvavo rajoniniame vokalinės muzikos „Pavasario balsai“ festivalyje Eišiškių S. Rapolionio gimnazijoje.

Parengė Ilona BALEŽENTIENĖ, mokyklos metraštininkė

Dvyliktokai apie mokyklą...

Violeta: mokykloje jaučiausi labai saugi, visą laiką stebindavo įvairūs mokinių darbai, kurie suteikdavo mokyklai jaukumo ir šilumos.

Andžej S.: dvylika metų prabėgo labai greitai. Man patiko bendrauti su protingais mokytojais, dalyvauti varžybose, vos sulaukus ilgosios pertraukos sprukti į valgyklą.

Greta: Visada prisiminsiu triukšmingus koridorius pertraukų metu, smagius pabėgimus iš pamokų ir mokytojų įniršį, kai neatlikdavome namų darbų. Užplūdus prisiminimams, norėsis čia grįžti.

Viktorija: Išsinešu didžiausią kraitį išminties. Čia sutikti draugai lieka visam gyvenimui. Labai pasiilgsiu mokytojų, apetitą žadinančių valgyklos kvapų ir labai linksmų, prasmingų švenčių.

Jolanta: Mano atmintyje liks daug prisiminimų: įspūdingas šimtadienis, Mokytojų diena, naujametinis karnavalas ir šiltas betarpiškas bendravimas su mokytojais.

Dvyliktokų mintis užrašė Vilma KISIELYTĖ

Apie tikrąją pagarbą

Mokykloje viskas ne taip lengva, kaip atrodo. Niekada taip ir neišmokau visų kaulų, formuliu, procesinių programų, net, prisipažinsiu, su natomis irgi turiu problemų. Bet 12 metų negalėjo praeiti be pėdsako. Ir nepraėjo.

Daugelis žmonių mieste baigę kelias mokyklas - pradinę, pagrindinę, vidurinę. Jų mokyklose mokėsi tūkstančiai žmonių, tūkstančiai nepažįstamų veidų, kasdien praplaukiančių pro šalį, nieko nereiškančių vienas kitam. Kaip tik dėl to taip džiaugiuosi baigusi mokyklą, kurioje per penkių minučių pertrauką sugebi „apsisveikinti“ su visais mokytojais, mokiniais ir valytojomis, spėji užuosti, kas šiandien valgykloje pietums ir pastebi tai, kad mokytoja jau ištaisė vakarykščius kontrolinius darbus. Mažesnėje mokykloje ir ryšiai tarpusavy visai kitokie. Daugelis mūsų tėvų buvo pažįstami mums dar negimus, o ir patys mes susipažinome gerokai prieš mokyklą stadionuose ir namų kiemuose. Čia visi viską žino vieni apie kitus. Taip, gal ir minusas, bet ar tai ne būdingiausias bruožas šeimai?

Mano pirmoji mokytoja Irena Ardišauskienė, mokiusi mane pirmuosius ketverius metus, pripratino mūsų klasę prie scenos. Taip sakydavo ji ir taip vis dar sakome mes. Lėlių teatras, kad ir už širmos, prisikabinus žodžius prie medinių rėmų ir į sceną išeinant tik nusilenkti, išmokė drąsos ir įsijautimo į vaidmenį. Kartą vaidinome „Snieguolę“ ir aš taip smarkiai įsijaučiau į vaidmenį, kad atsikandusi obuolio ir „gracingai“ nuvirtusi už medinio namelio, vos neprasiskėliau pakaušio į radiatorių. Ir nesvarbu, kad man neatsiršo prijuostė, tada, kai turėjo atsirišti, ir nesvarbu, kad pabaigoje nenorėjau pabučiuoti princą vaidinusio Vygando, svarbu, kad nei viena nesėkmė neatbaidė nuo scenos, vaidmens, spektaklio ir įsijautimo. Ypač įsijautimo.

Nuo penktos klasės turėjome daug auklėtojų. Ir visi įsiminė savaip. Pirmoji auklėtoja Ramunė, taip smarkiai supykusi, kad jos vardą rašiau su ū ilgąja, mokiusi žiūrėti žmonėms į akis ir uždavusi namų darbams parašyti jai laišką. Nadežda Kropa, nemažai laikiusi mūsų klasę po savo sparneliu ir sakiusi, kad mus į mokyklą atveža, pašeria ir išveža namo, apie nieką mums galvoti nereikia. Andžėjus Babravičius, mokėjęs atsikirsti mokytojas, Valentina Michalkevič, kartais leisdavusi pasavivaliauti, ir Vilma Kisielytė,ėjusi su mumis iki pat pabaigos. Gera buvo turėti savo klasę, savo puoduką joje, savo cukraus, arbatos ir virduliuką po šitiek migracijos per kabinetus metų. Įsijautę puošdavome klasę Kalėdiniam konkursui. Prisimenu, kaip nusivylėme, kai mūsų į klasę, kurią moderniai papuošėme šienų, niekas rimtai nepažiūrėjo, neižvelgė meniškumo šieno girliandose ir net drįso pasakyti, kad klasė panaši į tvartą. Juokėmės ir pykom kartu. Užtat per pamokas klasėje kvepėdavo šienų ir tada buvo labai jaukios Kalėdos. Per vieną tokį puošimą, ant klasės sienos kabėjusiam Vaičiulaičiui smarkiai nepasisekė - jo akiniai buvo užpurkšti dirbtiniu sniegu, o pastebėta tai buvo tik pavasarį.

O auklėtoja sakydavo, kad kada nors vietoj tų portretų reikia pakabinti Bludnickaitės, Sinickio ir Urbelevič portretus (cha, puiki idėja gimtadienio dovanai).

Daug visko buvo. Ir kamuolių trankymo į sieną sporto salėje, ir kvailų pabėgimų iš pamokų, kai eidavome žaisti futbolo (buvo taip kartą per matematiką), ir dainavimų per pertraukas, užsilipus ant palangės ir netikėtai sulaukus žudančio ir kartu linksmo Gintaro Staniulio žvilgsnio. Būdavo ir šokoladinių keksų, ir duonos salotų valgykloje, ir trigubos porcijos vaikinams, už ką jie taip mylėjo tetą Lilią ir vis kartais prisimenamą tetą Galią (jų kitaip vadinti ir negalima).

Paskutiniai metai mokykloje buvo smarkūs. Pirmą kartą palietė tikra atsakomybė, o ne ta, smulkioji, dėl namų darbų ar mažvaikiško pamėlavimo. Pirmasis mėnuo universitete buvo keistas. Maža mokykla su daug žalumos, laipteliais, ant kurių sėdėdavom ir šildydavomės saulėje, muzikos kabinetas ir gitara, kurią visada galima buvo pasiskolinti, buvo iškeista į Centrinis rūmus (tiesiogine to žodžio prasme, turbūt) sostinės centre, auditorijas, kuriose per neįdomias paskaitas dėstytojas nemato ir negirdi manęs miegančios ir retkarčiais paknarkiančios auditorijos gale, naujus žmones, kurių neatrodo, kad galėtum lengvai pamiršti, smarkesnę gyvenimą visom prasmėm vandens, stogų ir grįstų gatvių mieste. Žinote, nenoriu sugrįžti į mokyklą. Per pusę metų buvo tiek, kiek, atrodo, buvo per visus 12 mokykloje. Bet kaip tik tokiu būdu aš labiausiai gerbiu tai, ką turėjau. Pagalvokite patys, juk tai ir yra tikroji pagarba mokyklai - nenorėti dar kartą visko pakartoti, bet prisiminti ir gerbti tai, ką turėjai, ar ne?

Erika URBELEVIČ, 17 laidos abiturientė,
VU I kurso studentė

Mokykloje gyvenimas verda

Mokykla tai lyg mūsų antrieji namai, kuriuose praleidžiame daugiau nei šešias valandas per dieną. Čia visi visus pažįsta ir priima į savo būrį kaip artimą. Mokykloje mokomės dvylika metų, tad, kol baigiame mokyti, visai pamirštame, kad neseniai buvome tik pirmokai. Per visus mokslo metus mes ne tik mokomės, bet taip pat ir pramogaujame bei linksminamės.

Mokyklos bendruomenė organizuoja įvairius renginius. Niekada nepamirštame paminėti rugsėjo pirmosios, nors ir labai nesinori po vasaros atostogų. Užtat atsigriebiame linksmybėmis per Helovyną ir Naujametinį karnavalą. Visos klasės konkuruoja tarpusavyje dėl pergalės, nors dažniausiai laimi draugystė. Niekas nosies nenukabina, nes renginio metu būna taip linksma, kad pamiršti, jog konkuruoji. Nepaliekame užmaršty ir Lietuvos valstybinių švenčių: sausio 13-osios, vasario 16-osios, kovo 11-osios. Jas gražiai paminime ir didžiuojamės, kad esame lietuviai.

Nėra tokios klasės, kuri nebūtų pabėgusi iš pamokų ar prikrėtusi įvairių išdaigų ir pokštų. Juk būtų visai neįdomu mokyti, jei visi tyliai sėdėtų per pamokas. Tokie jau tie mokiniai - vieną kartą gali duris išlaužti, kitą kartą juoktis iš mokytojų žodžių, nors jie ir visai nejuokingi. Pasiekimų rezultatai kartais nukenčia dėl juokelių, bet visada galima rasti kitą galimybę pasitaisyti.

Pramogos nesibaigia vien renginiais, nes mokykloje dar yra daugybė būrelių. Ten kiekvienas mokiniys gali išreikšti save įvairiausiais būdais. Vieniems labai sekasi dainuoti, kitiems muzikuoti, šokti, sportuoti. Į būrelį gali ateiti kiekvienas, turintis daug noro, aktyvumo ir norintis linksmai praleisti laiką. Būrelio metu randi daug draugų, su kuriais sieki bendro tikslo. Ilgainiui pasiekti rezultatai būna įvertinti. Mokiniai važiuoja į ekskursijas: į teatrus, muziejus, pramogų parkus ir pan.

Mokyklos gyvenimas niekada nestovi vietoje. Visada kažką planuoja, rengi, šventi, po to ir vėl mokaisi. Čia sutinki daug draugų, su kuriais keliauji ieškodamas atsakymų į klausimus, kurie paaiškina daugybę dalykų. Mokykla tai ne tik švietimo, bet ir pramogų įstaiga.

Ingrida STEFANKEVIČIŪTĖ, 9 klasės mokinė

Kalbamės su mokyklos senbuviais...

Mokykla yra mūsų antrieji namai. Čia mes praleidžiame daugiau nei 6 valandas per dieną. Ir štai jau 20 metų Dieveniškėse yra „Ryto“ vidurinė. Plačiau apie mokyklą sužinosime pakalbėję mokyklos direktorę ir istorijos mokytoją **Lolitą Mikalauskiene**.

Kiek metų dirbate šioje mokykloje?

Jau 19m.

Kodėl pasirinkote studijuoti istoriją?

Visi dalykai sekėsi gerai, bet apsisprendžiau tik paskutinėje klasėje, nes man istorija buvo patraukliausias dalykas.

Kodėl pasirinkote būtent Dieveniškų „Ryto“ vidurinę ir joje dirbate jau tiek metų?

Atvykau čia todėl, kad vyras įsidarbino Dieveniškų užkardoje ir buvo nepatogu kasdien namo važinėti 150 km. **Niekada nenorėjote mesti mokyklos ir eiti dirbti kitur, juk mūsų mokykloje pasitaiko „vienadienių“ mokytojų?**

Nuo pat vaikystės svajočiau būti mokytoja ir todėl niekad apie kitas profesijas negalvojau, o kitos mokyklos neieškojau, nes šioje visada jaučiausi patogiai ir laisvai.

Žmogus mokosi visą gyvenimą, ar Jūs ko nors išmokote dirbdama su mokiniais?

Visada mokausi. Mokausi išklausti, nepaskęsti savo rutinoje, priimti naujas madas ir kitokių poelgių, ir dar daug visko....

Mokykloje dirbate jau 19 metų, kaip per tuos metus keitėsi mokiniai?

Labai keitėsi. Ypač lyginant abiturientų laidas. Kartais juokaujame, kad viskas priklauso nuo vaikų gimimo metų. Būna darbščių, atsakingų mokinių metai, o kartais – nei šiokių, nei tokių. Čia taip, kaip šeimoje: nėra vienodų vaikų, nors tėvai ir tie patys.

Ar Jums patinka dirbti su mokyklos kolektyvu?

Taip. Nors su mokiniais yra smagiau, nes mokiniai sugalvoja daugiau išdaigų ir gyvenimas atrodo dinamiškesnis.

Ar sunku būti mokyklos vadovu?

Be abejo. Vadovas atsakingas už visus ir viską. Nebūna taip, kad padarei vieną darbą ir tuo viskas pasibaigia. Pastoviai kažką planuoja, kuri ir galvoji apie ateitį, mokyklos gerovę. Sunkiausia surinkti gerą mokytojų kolektyvą ir nuteikti sąžiningam darbui.

Ar norėtumėte kartais pasikeisti su mokiniais vietomis?

Nenorėčiau, nes manau, kad mokinių darbas yra labai sunkus. O dar baisiau tada, kai reikia pasirinkti būsimą profesiją.

Ar būdama mokinė su bendraklasiais krėtėte išdaigas?

Buvau labai pavyzdinga, susipratusi mokinė ir negalėjau pakęsti vaikinų išdaigų.

Artėja mokyklos dvidešimtmetis, ar tai daug?

Mokyklai tai labai mažas amžius, tačiau mums, mokytojams, pakankamai ilga gyvenimo atkarpa.

Kodėl mokyklai buvo suteiktas „Ryto“ pavadinimas?

XX a. pradžioje Rytų Lietuvoje veikė „Ryto“ draugija, kuri rėmė mokytojus, dirbančius lietuviškose mokyklose. Dažniausiai tik jos dėka ir buvo lietuviškos mokyklos. Pagerbdami „Ryto“ draugiją ir pasivadiname „Rytu“.

Ką Jums reiškia ši mokykla?

Man ši mokykla yra labai svarbi, nes aš nuo pat pradžios pati buvau jos kūrėja. Aš manau, kad taip mąsto visi, nuo pirmos dienos dirbantys šioje mokykloje. Tai mūsų dėka buvo sukurtos tradicijos ir organizuoti renginiai, ruošiamos priemonės ir turtinami kabinetai. Tai mūsų sukurta įstaiga, todėl mums labai svarbus bendruomenės požiūris į mokyklą.

Ko palinkėtumėte mūsų mokyklai?

Ilgų ilgų gyvenimo metų ir daug gerų, puikių, išauklėtų mokinių.

Ačiū už atsakymus

Prašom.

Direktorę kamantinėjo 9 klasės mokinė Ingrida STEFANKEVIČIŪTĖ

Prisiminimais, nutikimais ir įgyta patirtimi dalinasi tikra mokyklos veteranė - direktorės pavaduotoja ugdymui -. **Regina Barsulienė**.

Ar nuo pat vaikystės planavote (norėjote) dirbti šį darbą?

Būdama šešerių metų, nelankydamą darželio, mokinau pirmos klasės mokinę - seserį - skaityti, ji nemokėjo sudėti skiemenų. Kai mokiausi 8-oje klasėje, tai mano mokyklos administracijos prašymu vedžiau matematikos pamokas penktose - septintose klasėse vietoj mokytojų, kurie buvo išvykę į seminarus. Reikėjo daug kartoti, mokyti, bet tai buvo smagu, atsakinga... Esu dėkinga nuostabiems, išmintingiems mokytojams - direktoriaus pavaduotojai, atsakingai už papildomojo ugdymo organizavimą, auklėtojai, matematikos mokytojai, tuo metu dėščiusiai algebros kursą, ir mokyklos direktoriui, matematikos mokytojui, dėščiusiam geometrijos kursą, kurie jau mokykloje suteikė galimybę paragauti „mokytojo duonos“ ir kategoriškai pasakė: „Stoji tik į Pedagoginį ir tik į matematikos fakultetą“. Taip mano profesinis likimas ir buvo nuspręstas.

Ar jau ilgai dirbate Dieveniškų „Ryto“ vidurinėje mokykloje?

Šių metų rugpjūčio 25 dieną sukaks 30 metų, kai atvykau į Dieveniškės ir pradėjau mokytojo karjerą.

Ar kada buvo tokių momentų, kai norėjosi mesti šį darbą?

Tokių minčių niekada net nekildavo ...

Kiek laiko (per parą ar per savaitę) praleidžiate mokykloje?

Kasdien darbe praleidžiu mažiausiai 10 valandų, per savaitę – mažiausiai 50 val.

Ar iškeistumėte šį darbą į kokį nors kitą?

Nors moku ir galiu atlikti įvairaus pobūdžio darbus, tačiau mokytojos profesijos neiškeisčiau...

Sakoma, jog mokiniai, kurie mokėsi anksčiau ir mokosi dabar, labai skiriasi, ar tai tiesa?

Mokiniai visada ir visur vienodi – buvo ir yra. Nors anksčiau maža dalis stodavo į aukštąsias mokyklas, tačiau pamokose tokių pasyvių tikrai buvo mažas procentas.

Mokiniai stengėsi bent minimaliai pasiruošti pamokai ne dėl tėvų, mokytojų, o dėl to, kad po mokyklos baigimo galėtų lengvai integruotis į supančią aplinką.

Ar visą laiką, kol dirbate mokykloje, buvo „ramu“ (dėl finansų ar kitų klausimų)?

Kiekviena darbe nuolatos kažkas vyksta ... kitaip būtų monotoniška ir nuobodu... O dėl finansų yra taip: mokykla nėra kažkokia UAB, o valstybės finansuojama įstaiga...

Ar Jūs patenkinta viskuo, kas vyksta ir kaip vyksta šioje mokykloje?(pakomentuokit)

Mokyklos ugdomasis procesas ir visa veikla parengta remiantis Švietimo ir mokslo ministro patvirtintais dokumentais, dar vykdomi įvairaus pobūdžio projektai, akcijos, susitikimai, parodos ir kita veikla. Stengiamės sudominti moksleivius, suteikti galimybę pasireikšti įvairioje veikloje visapusiškam vaiko išprusimui, tačiau dauguma mokinių mokyklos veiklą ignoruoja ir niekur nedalyvauja. Čia jau ne mokyklos problema, tai „ateina“ iš šeimos (namų).

Ko palinkėtumėte Dieveniškių „Ryto“ vidurinei mokyklai (mokiniams, mokytojams, kitiems bendruomenės nariams ir t.t.)?

Kad ir toliau mokykla išliktų šio krašto kultūros židiniu.

Pavaduotoją kamantinėjo 9 klasės mokinys Jaroslavas BUTRIMAS.

Kalbinu lietuvių kalbos bei vyresniąją pradinių klasių mokytoją **Genę Banelienę**, šiame krašte dirbančią jau nuo 1993 metų. Ji dirbo Milkūnų pradinėje mokykloje nuo 1993 iki 2002 metų. Nuo 2005 metų iki dabar dirba Dieveniškių „Ryto“ vidurinėje mokykloje.

Kodėl pasirinkote būtent lietuvių kalbos mokytojos profesiją?

Gal todėl, kad mano pirmoji mokytoja buvo pati nuostabiausia... O gal todėl, kad gyvenime mane mokė daugybė puikių mokytojų, kurie man buvo autoritetai... Kas ten dabar žino, kodėl... Tik dabar suprantu, kaip mokytojui svarbu būti tuo, kuris vaikams suteikia viltį, parodo kelią, uždega žiburį, kurio vedami vaikai eina į savo viršukalnę. Ir kiekvienas į ją kopia skirtingais takeliais: vieni greičiau pasiekia savo viršukalnę, kiti kopja vingiuotais takeliais, kartais krisdami nuo stačių uolų skaudžiai susižeisdami, bet svarbiausia – nepraranda vilties ir siekia savo užsibrėžto tikslo.

Ar Jums patinka šita profesija?

Taip. Visą gyvenimą norėjau būti mokytoja, dar net dabar prisimenu, kaip vaikystėje su draugais žaidėm mokyklą ir karą.

Ar po tiek metų darbo Jums vis dar patinka dirbti su vaikais?

Žinoma, ir dar kaip. Smagu, kai gali save realizuoti.

Ar labai sunku buvo tapti mokytoja?

Aš manau, kad mokytoju žmogus turi gimti, o ne tapti. Mokytojas yra išskirtinė asmenybė. Kaip mokytojas gali duoti kitiems, pats nieko nemokėdamas.

Ar mokiniai trokšta šiais laikais gauti žinių, mokytis?

Ne visi, kaip ir visose mokyklose atsiranda tokių, kurie ne tik patys nesimoko, bet dar ir kitiems trukdo, ir labai džiugu matyti tuos, kurie iš tikrųjų labai stengiasi ir trokšta įgyti žinių.

Ar Jūs iš tų mokytojų, kurioms sekasi susitvarkyti su „perliukais“?

Manau, kad taip, todėl, kad nėra blogų mokinių, yra tik neišmanantys psichologijos mokytojai.

Ar per visą Jūsų mokymo laiką daug buvo tokių „perliukų“?

Jų yra kiekvienoje klasėje, vienoje daugiau, kitoje mažiau.

Ko norėtumėte palinkėti visiems mokyklos mokiniams bei mokytojams?

Dažniau šypsokitės vienas kitam per pamokas.

Ačiū už Jūsų išsamius atsakymus.

Mokytoją kamantinėjo 9 klasės mokinys Eimantas BANELIS

♦.....♦

Įspūdžiais ir prisiminimais dalinasi mokyklos senbuvė, mylima mokytoja, skardžiabalsė matematikė **Regina Ratkevičienė**.

Kiek metų dirbate šioje mokykloje?

Mokykloje dirbu 20 metų, nuo tada, kai ši mokykla susikūrė.

Koks yra Jūsų išsilavinimas?

Baigiau Vilniaus pedagoginį universitetą, kur įgijau aukštąjį išsilavinimą, matematikos – informatikos mokytojo specialybę.

Ar Jūs mokėtės šioje mokykloje?

Prieš dvidešimt penkerius metus baigiau šią mokyklą, kuri tuo metu buvo sujungta su lenkų mokykla.

Ar žinote atsiskyrimo nuo kitos mokyklos priežastį?

Siekiant atgaivinti lietuviybę mūsų krašte, tuomet kai Lietuva atgavo nepriklausomybę, mūsų mokykla buvo atskirta nuo lenkiškos mokyklos. Kaip tik tuomet aš baigiau universitetą ir gavau darbą šioje mokykloje, ir nuo tada čia dirbu.

Ar Jūs griežta mokytoja?

Per dvidešimt savo darbo metų mokiausi dirbti kartu su mokiniais, įgavau patirties, todėl šiandien galiu pasidžiaugti savais pasiekimais. Manau, nesu griežta mokytoja, nes vaikai drąsiai visada paklausia, kas jiems neaišku, pajuokaujame, nors reikalauju pamokose drausmės ir darbo.

Koks Jūsų mokymo būdas?

Galvoju, kad mokymas turi būti paremtas bendradarbiavimu, todėl aiškinamės ir įsivertiname.

Ar sutariate su mokiniais?

Su mokiniais sutariu, stengiuosi kiekvieną išklaudyti, padėti, tik labai nepatinka, kai mokiniai piktnaudžiauja gerais santykiais su mokytojais.

Ar Jums malonu rašyti dvejetus?

Labai nemėgstu rašyti dvejetų, todėl visada suteikiu progą pasitaisyti, jei tik mokiniai patys to nori.

Kas per tuos dvidešimt metų mokykloje pasikeitė ir gal kas dar keisis?

Šiais metais mūsų mokyklai sukanka 20 metų. Per šį laiką mokykla labai pasikeitė: atsinaujino kabinetai, naujos mokymo priemonės, įrengtas modernus informacinių technologijų kabinetas, patobulėjo mokymo metodai. Dar turime ką nuveikti, ką tobulinti ir ko siekti. Tikiu, kad dar po dvidešimties metų turėsime gerai įrengtą sporto salę, savo valgyklą ir gerą aktų salę.

Mokytoją kamantinėjo 9 klasės mokinys Ervinas RATKEVIČIUS

Biblioteka ir skaitykla – vietos, kur tenka praleisti daug laiko. Visada mus maloniai sutinka „knygų karaliene“ vadinama bibliotekininkė **Ilona Baležentienė**.

Kodėl Jūs pasirinkote bibliotekininkės profesiją?

Mano profesija kita (esu lietuvių kalbos mokytoja), taip jau susiklostė, jog šis darbas mane pasirinko. Mėgstu kruopštų ir individualų darbą, knygose ieškoti išmintingų dalykų, bendrauti su skaitytojais ir padėti jiems surasti reikiamą informaciją.

Kiek jau metų dirbate šioje mokykloje?

Dirbu 18 metų.

Ar patinka šis darbas? Kodėl?

Šis darbas įdomus. Mėgstu padėti skaitytojui.

Kaip Jūs jaučiatės šiame darbe?

Šiame darbe jaučiuosi gerai, esu savo vietoje.

Nuo kelintų metų pradėjote mūsų mokykloje dirbti?

Mokykloje dirbu nuo 1993 metų.

Ar Jums patinka mūsų mokyklos biblioteka? Kodėl?

Patinka, nes biblioteka turi visa, kas reikalinga skaityklai: naujus kompiuterius, daug knygų. Reikėtų tik daugiau skaitytojų.

Ar galite pasakyti, kiek iš viso yra knygų mūsų bibliotekoje?

Bibliotekoje yra 6553 knygos ir maždaug 5000 dovanotų.

Ką galite pasakyti apie šią mokyklą? O gal ir palinkėti ko nors norėtųmėt?

Mokykla - tai mes visi, čia nuolat susirenkantys.

Mokyklai linkiu klestėti, gyvuoti iš visų jėgų. Visiems linkiu daug daug optimizmo.

Viktorija VOISKUNOVIČ, 9 klasės mokinė

Socialinė pedagogė konsultuoja...**Ar teisingai suprantame vaiko teises?**

Šiuolaikiniame pasaulyje vaiko ir žmogaus teisių supratimas bei žinojimas yra atsakingos visuomenės požymis. Tuo rūpinasi ne tik valstybė, - tuo turime domėtis ir kiekvienas iš mūsų. Vienas svarbiausių teisinių dokumentų, apibrėžiančių pagrindinius vaiko poreikius, yra 1989 m. priimta Jungtinių Tautų Vaiko teisių konvencija. Ši konvencija yra vadovas tėvams, auklėtojams, kitiems suaugusiems, nurodantis, kokias sąlygas būtina sudaryti, kad vaikas sveikai vystytųsi ir augtų, kad formuotųsi atsakinga, kritiškai mąstanti,

laisva, pasitikinti savimi, jaučianti pagarbą savo ir kitų žmonių teisėms vaiko asmenybė; kad vaikas augtų atsakingu ir pilnateisiu visuomenės nariu, sugebančiu aktyviai dalyvauti visuomenės kultūriniame, socialiniame, politiniame, ekonominiame ir kt. gyvenime.

Vaikams būtina žinoti ir suprasti Konvencijos nuostatas. Būtent Konvencija įgyvendina pagrindines vaiko teises, t.y. teisę į išlikimą ir gyvenimą, į vaiko potencialo visapusišką ir pilnutinį (iš)sivystymą, į apsaugą nuo visų smurto formų, teisę išreikšti savo nuomonę ir būti išgirstam.

Pastaruoju metu neretai tenka išgirsti, kad vaikai piktnaudžiauja savo teisėmis, yra nepagarbūs suaugusiųjų atžvilgiu, neturi supratimo apie pareigas. Visa tai formuoja neigiamą suaugusiųjų nuomonę apie Vaiko teisių konvenciją ir vaiko teises apskritai.

Deja, priežastis, dėl kurios kyla toks klaidingas įsitikinimas apie vaiko teises, yra kita. Nors Lietuva ratifikavo Vaiko teisių konvenciją dar prieš 12 metų, iki šiol trūksta nuoseklaus ir tinkamai organizuoto vaikų ir suaugusiųjų informavimo apie vaiko teises. Vaiko teisės ir Konvencija tikrai nėra leidimas vaikams būti nemandagiems, grubiems, smurtauti prieš aplinkinius ir pan. Teisingai suvokdamas savo teises žmogus žino ir atsimena, kad šalia esantis žmogus - vaikas ar suaugęs - turi lygiai tas pačias teises. Todėl išsakydamas savo nuomonę, jis turi išklausti kito nuomonę; saugodamas save nuo smurto, negali pakelti rankos prieš kitą ir t.t.

Tam, kad vaikai tinkamai suprastų savo teises ir Konvencijos tekstą, būtina tinkamai vaikus mokyti ir auklėti - čia prasideda ir kiekvieno iš mūsų darbas.

Vaikams reikia tinkamai paaiškinti ir kartu su jais aptarti, ką reiškia smurtas, asmens nuomonė, kaip ji turi būti išreikšta, ką reiškia žmogaus orumas ir kitos teisės. Deja, dažniausiai apsiribojama tuo, kad vaikams paprasčiausiai išvardijamos teisės, bet nepaaiškinama, kas slypi už teisės formuluočių - o už kiekvienos slepiasi tam tikra atsakomybė. Dar blogiau - neretai vaikai savo teises „susirankioja“ iš nuogirdų, ką jau bekalbėti apie atsakomybę – ji tiesiog pamirštama!

Dėl šių priežasčių vaiko teisėmis ir Konvencija neretai yra piktnaudžiaujama, o jų paskirtis - iškreipiama.

Parengė Oksana DAVLEŠEVIČIENĖ, socialinė pedagogė

LAIKRAŠTĮ PARENGĖ:

Vyresnioji redaktorė – Angelina Cvilik.

Korespondentės – Ilona Baležentienė, Vilma Kisielytė, Oksana Davleševičienė, Ingrida Stefankevičiūtė, Eimantas Banelis, Ervinas Ratkevičius, Viktorija Voiskunovič, Erika Urbelevič, Jaroslavas Butrimas.

Maketuotoja – Angelina Cvilik..